

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: J. P.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.10.2014, č.j. 4512/DS/2014, JID: 141769/2014/KUUK/Bal,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9.10.2014, č.j. 4512/DS/2014, JID: 141769/2014/KUUK/Bal, a rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení přestupků, ze dne 29.5.2014, č.j. MgMT-SČ 033765/PŘ/1365/2014/Rych, č.j. dokumentu MgMT/061933/2014, **se pro vadu řízení z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého zástupce v zákonné lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9.10.2014, č.j. 4512/DS/2014, JID: 141769/2014/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29.5.2014, č.j. MgMT-SČ 033765/PŘ/1365/2014/Rych, č.j. dokumentu MgMT/061933/2014, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), za jednání, jehož se měl dopustit tím,

že dne 9.3.2014 ve 23:19 hod. v Srbicích, na silnici I/13 u benzinové čerpací stanice VS Petrol ve směru na Soběchleby, jako řidič vozidla Opel Corsa, r.z. „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 50 km/h, když mu byla ze strany Policie České republiky – dopravního inspektorátu Teplice, naměřena rychlost jízdy 106 km/h, resp. při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ rychlost 102 km/h. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 8 měsíců a současně stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení v částce 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno toliko jemu, místo jeho tehdejšímu zástupci v řízení, a to přesto, že zástupce požádal o doručování písemností na elektronickou adresu „X“ a správní orgán musí v takovém případě dle ust. § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), doručovat písemnosti zástupci – doručení zastoupenému nemá právní účinky. Správní orgán I. stupně však rozhodnutí vypravil pouze na adresu trvalého pobytu zástupce, na které se ale jmenovaný nezdržuje, a proto nemohlo nabýt účinků doručení fikcí. Žalobce ihned o doručení rozhodnutí svého zástupce informoval, ten proti němu proto podal blanketní odvolání. Následně žalobce rozhodnutí zástupci zaslal, pravděpodobně však došlo k jeho ztrátě při přepravě poštou. Stejného pochybení se pak prvoinstanční orgán dopustil i při doručování výzvy k doplnění odvolání. Tím došlo ke zkrácení žalobce na jeho procesních právech, které zakládá nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

Kromě toho je žalobce rovněž přesvědčen, že skutek, ze kterého byl uznán vinným, nebyl spolehlivě zjištěn, když správní orgán I. stupně nesprávně interpretoval důkazní prostředek – fotografii z měřicího zařízení. Z ní dle žalobce jednoznačně vyplývá, že se v úrovni zadního světlometu nachází další zdroj světla, jenž může buď značit přítomnost druhého vozidla (v takovém případě došlo ke změření rychlosti druhého z nich nebo k tzv. reflexi) či jiného předmětu – značky, patníku atd. (v takovém případě mohlo dojít k odrazu a zkreslení naměřené rychlosti). Vozidlo na snímku je navíc přikloněné zádí, nikoliv z boku, z čehož lze dovodit, že nebylo měřeno v úhlu 22° , jak předepisuje příslušný návod k obsluze měřicího zařízení. V této souvislosti žalobce ve správním řízení navrhnul provést ohledání místa za účasti policistů, jež měření prováděli (zvláště s ohledem na skutečnost, že k zastavení vozidla žalobce došlo až za místem měření, nemohl tedy na místě namírat shora uvedené skutečnosti), prvoinstanční orgán však jeho návrh zamítnul s tím, že policisté by si v důsledku delšího časového odstupu již podrobnosti měření nepamatovali. Dle žalobce ale nelze snižovat nárok na důkazní standard jen kvůli tomu, že správní orgán zahájil řízení později, zejména když dle správního řádu jsou správní orgány povinny řádně objasnit skutkový stav. Tím došlo k zamezení možnosti žalobce prokázat nesprávnost provedeného měření.

S ohledem na uvedené žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že není pravdivé tvrzení žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno pouze jemu, nikoliv jeho zástupci. Zástupci bylo rozhodnutí doručeno fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu poté, co bylo nejprve zasíláno na jím zvolenou elektronickou adresu pro doručování. Protože však zástupce přijetí písemnosti nepotvrdil zprávou podepsanou uznávaným elektronickým podpisem, bylo mu

následně zasláno v listinné podobě na adresu jeho trvalého bydliště, neboť jinou adresu pro doručování neuvedl. Stejným způsobem pak byla zástupci i doručena výzva k doplnění podaného odvolání.

Co se týče námitek ohledně skutkového stavu, ten má žalovaný za dostatečně zjištěný pro učinění závěru o vině žalobce za spáchání přestupkového jednání. Žalobce navíc v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí neuvedl žádné důvody a žalovaný nezjistil ani jiné vady řízení, jež by osvědčovaly přezkum nad rámec námitek s ohledem na veřejný zájem. Vzhledem k tomu má žalovaný žalobní námitky k neprovedení výsledku policistů, ohledání místa měření aj. za neopodstatněné a účelové. K měření vozidla pak žalovaný doplnil, že bylo provedeno rychloměrem AD9C, k němuž již judikatura opakovaně uváděla, že naměřená rychlost se na něm zobrazí toliko tehdy, je-li dodržen manuál k obsluze.

Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhnul, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Oznámením přestupku ze dne 17.3.2014, č.j. KRPU-57909-4/PŘ-2014-040906-JJ, učiněného Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Ústeckého kraje, územním odborem Teplice, dopravním inspektorátem, bylo správnímu orgánu I. stupně oznámeno podezření ze spáchání přestupku žalobcem vymezeného shora. Součástí oznámení byl i Záznam o přestupku, včetně fotografie vozu žalobce, z nichž vyplynulo, že mu měla být naměřena rychlost 106 km/h.

Dne 18.5.2014 byla prvoinstančnímu orgánu doručena listina označená jako „Vyjádření ke spisu“, v níž tehdejší zástupce žalobce, pan K. S., požádal správní orgán o zaslání písemností na jeho elektronickou adresu „X“. Současně navrhnul, aby správní orgán provedl ohledání místa údajného spáchání přestupku, a to za účasti policistů, kteří prováděli měření, neboť existují pochybnosti o tom, zda při tomto úkonu byl dodržen návod k obsluze měřicího zařízení. V tomto smyslu zástupce žalobce podrobně rozebral způsob fungování radarového zařízení A9DC, včetně postupu při jeho užívání.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 29.5.2014, č.j. MgMT-SČ 033765/PŘ/1365/2014/Rych, č.j. dokumentu MgMT/061933/2014, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 silničního zákona. K návrhu žalobce na provedení důkazů správní orgán uvedl, že je považuje za nadbytečné a

nehospodárné, když zásadním důkazem o překročení povolení rychlosti není tvrzení policisty, ale záznam z radaru. Policista může maximálně potvrdit informace, že tento radar obsluhoval, a že byl proškolen, že řidiče zastavil apod., vzhledem k časovému odstupu však u něj nelze předpokládat, že by si pamatoval osobu řidiče, jeho vozidlo, umístění radaru aj. Návrh na provedení důkazů proto zamítnul, když současně poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudky ze dne 2.9.2009, č.j. 6 As 21/2009-66, a ze dne 22.7.2009, č.j. 1 As 44/2009-101, z nichž vyplývá, že důkazy navržené účastníky řízení může správní orgán odmítnout tehdy, kdy zjištění skutkového stavu dosahuje takové kvality, že o něm neexistují žádné důvodné pochybnosti a další dokazování by proto bylo nadbytečné.

Rozhodnutí bylo zástupci žalobce zasíláno dne 30.5.2014 na jím zvolenou elektronickou adresu, jmenovaný ale přijetí písemnosti v zákonné lhůtě nepotvrdil. S ohledem na to došlo k zaslání rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu jeho trvalého pobytu, „X“. Protože se jej však doručovateli nepodařilo zastihnout, byla zásilka uložena na provozovně provozovatele dne 4.6.2014. Zástupce žalobce si písemnost nevyzvednul ani v úložní době 10 dní, byla proto vrácena zpět správnímu orgánu I. stupně. Současně prvostupňový orgán zaslal rozhodnutí o přestupku i na trvalou adresu žalobce, zásilka mu byla doručena dne 3.6.2014.

Dne 20.6.2014 podal zástupce žalobce do rozhodnutí o přestupku blanketní odvolání. Správní orgán I. stupně jej proto vyzval k jeho doplnění – výzva byla zástupci opětovně neúspěšně doručována dne 30.6.2014 na jeho elektronickou adresu, kde přijetí písemnosti nepotvrdil, současně rovněž poštou na adresu jeho trvalého bydliště, a dále na trvalou adresu žalobce. Výzva k vyzvednutí předmětné zásilky byla zástupci doručena dne 24.6.2014, jmenovaný si ji však ve lhůtě nevyzvednul, dne 25.6.2014 nicméně došlo k jejímu doručení do vlastních rukou žalobci. Prvostupňový orgán proto odvolání postoupil žalovanému, který rozhodnutím ze dne 9.10.2014, č.j. 4512/DS/2014, JID: 141769/2014/KUUK/Bal, odvolání žalobce zamítnul.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce směřující do způsobu doručování rozhodnutí správního orgánu I. stupně a výzvy k odstranění vad odvolání ze strany žalovaného.

Dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu platí, že nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Dle odst. 8 citovaného ustanovení pak platí, že v případě doručování na elektronickou adresu je písemnost doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná dle odst. 9, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Dle ust. § 34 odst. 2 správního řádu se s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.

Z citovaných ustanovení správního řádu vyplývá, že účastník správního řízení (či jeho zástupce) je oprávněn správnímu orgánu sdělit elektronickou adresu, na kterou chce, aby mu byly doručovány písemnosti. Správní orgán takovémuto požadavku vyhoví, není-li to v rozporu se zákonem či povahou věci. Pro účinnost doručení písemnosti zasílané uvedeným způsobem je nicméně nutné, aby příjemce její přijetí potvrdil, a to zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem – v opačném případě se za řádně doručenou nepovažuje a je třeba její zaslání opakovat jinými způsoby uvedenými ve správním řádu. Jestliže má účastník zástupce, doručují se písemnosti s některými výjimkami pouze jemu.

Jak vyplynulo ze správního spisu, v daném případě správní orgán I. stupně primárně doručoval rozhodnutí i výzvu k doplnění odvolání na elektronickou adresu zástupce žalobce „X“. Teprve za situace, kdy jmenovaný jejich přijetí ve lhůtě nepotvrdil, přistoupil k zasílání prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu jeho trvalého bydliště. Postup prvoinstančního orgánu lze proto v tomto smyslu hodnotit jako zákonný a není tudíž zřejmé, na základě jakých skutečností žalobce v žalobě dospěl k závěru o absenci doručování písemností elektronickou cestou. Správnímu orgánu I. stupně tak lze toliko vytknout, že výzvu k doplnění odvolání nejprve zaslal zástupci žalobce prostřednictvím pošty, a teprve následně se mu pokusil doručovat na jeho elektronickou adresu (tedy nikoliv v opačném pořadí, jak stanoví správní řád). Uvedené pochybení však na zákonnost jeho postupu nemělo vliv, neboť zástupce žalobce ani zde přijetí písemnosti do své e-mailové schránky nepotvrdil, a správní orgán proto musel k doručování na jeho trvalou adresu v konečném důsledku přistoupit i v tomto případě. Z hlediska přezkumu je tudíž podstatné toliko to, že svou povinnost provést pokus zaslání písemnosti na zvolenou elektronickou adresu – byť dodatečně – splnil.

Lze tedy uzavřít, že prvoinstanční orgán při doručování postupoval v souladu se zákonem. Skutečnost, že v dané věci byly prvostupňové rozhodnutí i výzva k doplnění odvolání doručovány současně i žalobci, nemá pro účinky doručení žádný vliv a správní orgán I. stupně k němu přistoupil pravděpodobně toliko z procesní opatrnosti. Jestliže si proto zástupce žalobce ve lhůtě pro uložení zásilky písemnosti nevyzvedl, nastala fikce jejich doručení ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu, přičemž na tomto faktu nic nemění ani zástupcem žalobce tvrzená skutečnost, že se na místě svého trvalého pobytu nezdržuje. V takovém případě měl zástupce buď potvrdit přijetí písemností zasílaných mu na jím zvolenou elektronickou adresu a nebo správnímu orgánu sdělit jinou adresu pro doručování. Takto však zástupce žalobce nepostupoval, proto se nemůže nyní domáhat neúčinnosti doručení či poškození jeho procesních práv. Jeho námitka týkající se vad v doručování je tudíž nedůvodná.

Dále se soud zabýval námitkou neprovedení důkazů navrhovaných žalobcem v řízení před správním orgánem I. stupně.

Dle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Dle ust. § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Ze zákonných ustanovení správního řádu jednoznačně vyplývá povinnost správního orgánu zjistit dostatečně skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Za tímto účelem správní orgán obstarává důkazy nutné k prokázání jím tvrzených důvodů rozhodnutí. Povinnost označit důkazy rovněž svědčí i účastníkům v případě, že je to třeba na podporu jejich námitek v řízení, přičemž platí, že tyto návrhy nemusí správní orgán vždy akceptovat. V takové situaci však na něm leží odpovědnost za to, že neprovedení konkrétního důkazu v rozhodnutí řádným způsobem odůvodní. K uvedeným závěrům dospěl Ústavní soud již ve svém rozsudku ze dne 16.2.1995, sp.zn. III.ÚS 61/94 (dostupném též na <http://nalus.usoud.cz>), v němž uvedl (sic ve vztahu k soudu, učiněné závěry jsou však obecně aplikovatelné na jakýkoliv postup státních orgánů nadaných rozhodovací pravomocí): „*Zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu), vyplývajícimu z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), nutno proto rozuměti tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem, v řízení před soudem (obecným), musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal; jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů.*“

Obdobně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.11.2009, sp.zn. 5 As 29/2009 (dostupném též na www.nssoud.cz): „*Není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícimu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.*“

V daném případě žalobce navrhoval k prokázání svých tvrzení týkajících se nesprávně provedeného měření rychlosti jeho vozidla provedení důkazu ohledání na místě a zejména pak důkazu svědeckou výpovědí policistů, kteří byli měření přítomni. Prvoinstanční orgán však provedení těchto důkazů nepřipustil, což zdůvodnil jejich nadbytečností a ne hospodárností zvláště s ohledem na to, že použité měřicí zařízení bylo řádně certifikováno a policista, který jej obsluhoval, byl k jeho používání proškolen. Navíc od spáchání přestupku žalobce uplynula již značná doba, proto nelze předpokládat, že by si zasahující policisté pamatovali podrobnosti daného případu, zejména umístění radaru, osobu žalobce a způsob měření. Správní orgán I. stupně tedy na povinnost odůvodnit nevyhovění žádosti žalobce o provedení důkazů

rekapituloval a v souladu se shora uvedenou judikaturou ve svém rozhodnutí vymezil důvody jejich zamítnutí. Jím učiněné závěry však soud považuje za nesprávné.

Prvostupňový orgán zejména poukazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2.9.2009, č.j. 6 As 21/2009-66, a ze dne 22.7.2009, č.j. 1 As 44/2009-101, dle kterých není třeba vyhovět žádosti účastníka na provedení důkazu tehdy, kdy zjištění skutkového stavu je dostatečné, takže o něm neexistují žádné důvodné pochybnosti. Tyto závěry zdejší soud nikterak nerozporuje, avšak současně je nucen poukázat na to, že v přezkoumávané věci nebyly splněny podmínky pro jejich aplikaci. Správní orgán I. stupně totiž veškeré pochybnosti o správně zjištěném skutkovém stavu neodstranil, když zcela ignoroval konkrétní námitky žalobce vůči provedení měření, aniž by zdůvodnil, proč jsou dle něj neopodstatněné. V tomto smyslu se správní orgán toliko omezil na to, že konstatoval platnou certifikaci měřícího zařízení v době spáchání přestupku a proškolení policisty k jeho užívání.

Skutečnost, že byl policista proškolen k obsluze radaru, však sama o sobě správnost jím prováděného měření nepresumuje, neboť i osoba kvalifikovaná k užívání konkrétního zařízení se může dopustit určitého pochybení. Vztaženo k přezkoumávané věci – není možné automaticky dovozovat, že měření rychlosti vozidla žalobce bylo provedeno správně jen proto, že policista byl k užívání měřícího zařízení kompetentní, zvláště pak za situace, kdy sám účastník kvalifikovaně poukazoval na možné rozpory s návodem k jeho obsluze a další skutečnosti, které bylo třeba objasnit, i např. prostřednictvím provedení jím navržených důkazů. Námitkami žalobce se ale prvostupňový orgán v zásadě nezabýval, tvrdošíjně si trval na správnosti měření s ohledem na proškolenost policistů a jejich výslech zamítnul mimo jiné proto, že by si pro značnou časovou prodlevu mezi spácháním přestupku a konáním správním řízení jmenovaní stejně na podrobnosti týkající se dané věci nerozpomněli. Tento názor je však nutné zcela odmítnout – správní orgán nemůže předjímat, jak budou svědci vypovídat, a zda jim např. záležitost týkající se žalobce neutkvěla v paměti pro svou specifičnost. Stejně tak nemůže být k tíži účastníka (jak správně poukázal žalobce v žalobě), že správní řízení se koná až s určitým odstupem od předpokládaného zaviněného protiprávního jednání – odlišný postup by byl zcela v rozporu se zásadami rovnosti účastníků a právního státu. S ohledem na námitky vznesené žalobcem ve správním řízení proto bylo nutné příslušníky policejního sboru předvolat k výslechu a vytěžit je ohledně skutečností, jež by mohly být ve věci relevantní nebo zvolit jiný způsob prokázání důvodnosti či nedůvodnosti žalobcem uplatňovaných námitek týkajících se technické stránky měření.

Ve skutečnosti, že správní orgán nepřistoupil k provedení dokazování navrhaného žalobcem ani se v rozhodnutí řádně nevypořádal s důvody neprovedení navrhaného dokazování, spatřuje soud podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Uvedené pochybení pak v odvolacím řízení nenapravit ani žalovaný, a soudu proto nezbylo, než výše uvedené napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) a ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. bez jednání zrušit a věc podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku, a bude se muset zabývat i námitkami týkajícími se samotné technické stránky měření, které soud v tomto řízení dále nehodnotil, neboť pro závěr o zatížení napadeného rozhodnutí vadou řízení nadále pozbyly významu.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, svědčí mu proto právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému, a to v celkové výši 11.228,- Kč. Tato náhrada se sestává z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6.200,- Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, po 3.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)], dále z částky 600,- Kč za dvě s tím související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky, a z částky 1.428,- Kč odpovídající 21% DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány, mimo soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 22.9.2016

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová